

МАЛКИЯТЪ ГЕРОЙ

Братята руси съ крилетъ на орли долитатъ отъ северъ, за да ни отързатъ отъ робство. Всѣки българинъ празнува на трети мартъ своето освобождение. Но не всѣки знае, че на рускитѣ войски сж помогнали дори български деца.

Такова едно дете, малъкъ герой, е капитанъ Райчо Николовъ. Презъ време на руско-турската война Райчо е билъ ратай у единъ кожухаръ въ Русе. Презъ войната у неговия господаръ квартирували турци. Отъ голѣмцитѣ и пашитѣ, които се съвещавали, Райчо узналъ, какъ турцитѣ се готвятъ да водятъ борбата съ руситѣ. Докато прислужвалъ, Райчо внимателно се вслушвалъ въ разговора имъ, защото добре знаелъ турски.

Въ това време руситѣ били на другия брѣгъ на Дунава — въ ромънския градъ Гюргево. Тогава голѣма частъ отъ рускитѣ войски била при Силистра, та Гюргево билъ слабо защитенъ. Така турцитѣ се гласѣли да издебнатъ руситѣ и да ги разбиятъ по-лесно, като ги нападнатъ неочаквано.

Още сжщата нощъ малкиятъ четиринадесетъ годишенъ Райчо намислилъ единъ смѣлъ подвигъ. Решилъ да преплува Дунава и да отиде при руситѣ — да имъ обади, какво готвятъ турцитѣ. Когато се мръкнало, Райчо взелъ две кратунки и излѣзълъ тихичко отъ кѣщи, безъ да се обади нѣкому. Той издебналъ турската стража на брѣга и се спусналъ въ буйнитѣ и мѣтни талази на Дунава, широко около единъ километъръ. Водата го повлѣкла. Райчо съ всички сили се борѣлъ съ вълнитѣ, да не го отвлѣкатъ и удавятъ. Слабитѣ му рѣце често се уморявали. Тогава за мигъ той си почивалъ, като се оставялъ на кратункитѣ да го крепятъ. И после пакъ продължавалъ да плува. Замаянъ отъ умора, отъ борба съ блѣскащитѣ вълни, много пѣти Райчо изгубвалъ желание и сили да се бори повече. Но винаги въ такива минути той си спомнялъ, че неговитѣ братя може и да не се освободятъ, ако руситѣ бждатъ нападнати неочаквано и въ грѣбъ. И желанието да помогне за освобождението на българитѣ му вдѣхвало смѣлостъ и му давало нови сили за борба съ вълнитѣ.

Най-последни усилия, съсипанъ отъ умора, Райчо излѣзълъ на ромънския брѣгъ. Пограничната стража